

عنوان مقاله:

نگاهی تطبیقی به صنعت «براعت استهلال» و دیدگاه ادیبان به نسبت به تعریف و کاربرد آن

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در فرهنگ، زبان و ادبیات فارسی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حسین سلیمی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه خلیج فارس بوشهر

رضا قاسمی - مربی گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد شهرکرد

خلاصه مقاله:

براعت استهلال» یا «شگرف آغازی در گذشته ادب فارسی غالباً در باب شعر و نظم به کار رفته است؛ چنانکه اگر شاعری قصیده قطعه یا غزلی می سرود و در محضر جمعی می خواند یا واگذار می کرد که خوش صدایی آن را بخواند مخاطبان در همان ابتدای شعر به وجد می آمدند و به تایید و تحسین می پرداختند و به زبان امروزی با مفهوم شعر ارتباط برقرار می کردند که نشانه براعت استهلال بود و قبول افتادن حرکت آغازین اثر در ادبیات فارسی با توجه به قدمت چند صد ساله اصطلاح براعت استهلال و پیشینه دست کم پنج هزار ساله انواع داستان، می توانیم قاطعانه بگوییم که داستان نویسان و شاعران نامدار پیوسته . به مساله خوش آغازی به عنوان یک امر فنی هنری مستقل از فنون دیگر بلاغت میاندیشیده اند و وظیفه مندانه به آن می پرداخته اند. در این پژوهش نخست به نظر ادیبان و پژوهشگران معاصر در رابطه با براعت استهلال می پردازیم و سپس نظر ادیبان کلاسیک فارسی در خصوص این تکنیک ادبی را بررسی می کنیم. نتیجه حاصل از پژوهش نشان می دهد که بلاغیون کهن بر خلاف اینکه این صنعت را میشناخته اند، همگی یکسان به آن نپرداخته اند و همچنین نظرات و دیدگاههای گوناگونی به آن دارند.

کلمات کلیدی:

ادبیات فارسی، بلاغت، براعت استهلال، بلاغت کلاسیک، بلاغت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1693232>

